

Nr 387.

Av herr **Bengtsson** i Kullen, *angående revision av apoteksvarustadgan.*

Den 4 februari 1927 uppdrog Kungl. Maj:t åt medicinalstyrelsen att verkställa utredning om revidering av 1913 års apoteksvarustadga.

Åt apotekssakkunniga av år 1931 uppdrogs sedermera att fullfölja denna utredning. Deras betänkande (1934: 35) avgavs den 20 september 1934, och redogöres å sid. 234—324 för apotekssakkunnigas utförande av uppdraget.

Få år efter stadgans tillkomst år 1913, säga de sakkunniga, blev frågan om apoteksvarustadgans revision aktuell (sid. 234).

I år ha alltså 23 år, kännetecknade av en oerhörd utveckling och mäktiga upptäckter på läkemedelsområdet, förflutit sedan apoteksvarustadgans tillkomst. Uppenbart har en dylik stadga i hög grad föråldrats under denna utvecklingsperiod, vadan apotekssakkunnigas dokumenterande av aktualiteten av stadgans revision redan få år efter stadgans tillkomst torde i sin mån kasta en blyxtbelysning över de gammalmodiga förhållanden på detta gebit. Stadgan har icke följt med utvecklingen.

Apoteksvarustadgan frigav grosshandeln med läkemedel, under det att detaljhandeln med läkemedel i det stora hela alltjämt förbehölls apoteken som privilegium. Vid den tiden (1913) kunde nämligen apotekarna för att bibehålla sin uteslutande försäljningsrätt hänvisa till Kungl. Maj:ts av riksdagen bifallna proposition av år 1873 med innehåll, att apoteksväsendet skulle ordnas i enlighet med statsmakternas beslut först i och med utgången av år 1920.

Press och allmänhet hade under årens lopp upprörts av apoteksvarustadgans oklara och otidsenliga bestämmelser, vilka givit upphov till apotekens upprepade försök att få allmänt använda läkemedel förklarade som apoteksvaror, det vill säga förbehållna apotekens uteslutande försäljningsrätt.

Kungl. Maj:ts direktiv för revidering av stadgan gick nu ut på verkställande av utredning, huruvida och i vad mån, för vinnande av *lättare* tillgång till vissa enligt apoteksvarustadgan för närvarande såsom apoteksvaror ansedda läkemedel, borde och kunde undantagas från stadgans bestämmelser.

Man hade nämligen framhållit bland annat, att orginalförpackade och allmänt använda läkemedel, som icke innehålla gifter eller falla under sprit- eller eterförordningarna, och vilka allmänheten lärt sig att själv handhava och bruka, i lika utsträckning kunde försälas av allmän handel som av apotek. Ty det torde vara lika lätt och utan eftersättande av vederbörlig kontroll att utlämna orginalförpackade varor över apoteks- som över annan handelsdisk. Deras innehåll förändras ju icke genom den disk, över vilken de försälas. Köper man exempelvis stomatol på ett apotek eller i en sjuk-

vårdsavdelning på NK eller annorstädes, nog är det samma stomatol varje gång.

Apotekssakkunniga ha i sitt betänkande framlagt sitt förslag till revision av apoteksvarustadgan. Förslaget innebär, att apotekens affärsområde nästan alldeles lämnas obeskuret. »Hänsynen till apotekens ekonomi», säga apotekssakkunniga, föranleder, att de sakkunniga icke kunna gå med på en utvidgning av fria handelns rätt — med några få undantag. Undantagen utgöras av koncentrerat blyvatten, naftalan, radiumduk, spanskpepparliniment, zinkpasta samt terpentinolja och matolja.

För riksdagen har emellertid ännu icke framlagts förslag till reviderad eller ny apoteksvarustadga, fastän nära 1½ år gått, sedan apotekssakkunniga av år 1931 avgåvo sitt betänkande. Det torde därför vara på tiden, att riksdagen får taga ställning till detta ärende.

På grund av vad jag sålunda anfört får jag hemställa, att riksdagen behagade besluta,

att skrivelse avlåtes till Kungl. Maj:t med hemställan, att för riksdagen *snarast* måtte framläggas förslag till revision av apoteksvarustadgan i enlighet med Kungl. Maj:ts beslut av den 4 februari 1927.

Stockholm den 22 januari 1936.

Emil Bengtsson.